

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10521

гр. София, 20.03.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА

като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА Частно гражданско дело № 20231110102445 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

Постъпила е молба от заявителя Д. Х. К., ЕГН *****, чрез адв. Г. Г. с искане за изменение на постановената по настоящото дело Заповед за изпълнение № 2788/25.01.2023 г., като бъде разпоредено длъжникът да заплати на заявителя разноски за производството за платено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК не е постъпил отговор от насрещната страна.

Съдът, като разглежда доводите на страните и съобрази данните по делото, намира следното:

Съдът е постановил Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 2788/25.01.2023 г. срещу длъжника „България Еър“ АД, като е отказал присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение поради липсата на доказателства за извършено плащане.

За уговореното адвокатско възнаграждение към заявлението е приложена фактура № 2000000058/13.01.2023 г., неподписана от страните, с посочена дължима сума 400 лв. и уговорен начин на плащане – в брой. Съдът намира, че представената фактура не удостоверява извършено плащане на уговореното адвокатско възнаграждение. Същата отразява единствено факта, че Д. Х. К. дължи на адвокатското дружество възнаграждение в размер общо 400 лв. за процесуално представителство по заповедно производство срещу „България Еър“, както и че уговореното плащане е в брой. Когато плащането се извършва в брой, следва да бъдат представени доказателства за заплатеното по фактурата – фискален бон, когато адвокатът разполага с фискално устройство, или съответна разписка, или в договора за правна помощ да бъде отразено, че плащането е извършено, като в тази част договорът би имал характер на разписка. Съгласно разпоредбата на чл. 113, ал. 1 ЗДДС фактурата служи за доказване на извършена доставка на услуга, респективно на стока, или за получаване на авансово плащане. Фактурата като първичен счетоводен документ, съобразно чл. 6, ал. 1 ЗСч е носител на информация за регистрирана стопанска операция, но не е доказателство за извършено плащане по стопанската операция. В хипотезата, когато фактурата е издадена при получаване на авансово плащане и в нея е отразено, че авансовото плащане е извършено, същата може да се приеме в исковото производство като доказателство за плащане (в този смисъл е Определение № 296/30.05.2017 г. по ч.т.д. № 1061/2017 г. на ВКС, II ТО). В случая обаче в приложената фактура липсват,

както данни, че същата е издадена във връзка с извършено авансово плащане, така и, че това авансово плащане е извършено. Поради изложено и предвид дадените разяснение в ТР № 6/04.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, т. 1, не са налице основания за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Въз основа на изложеното съдът намира молбата по чл. 248 ГПК за неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран така, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВА БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Д. Х. К., ЕГН *****, чрез адв. Г. Г. с искане за изменение на постановената по настоящото дело Заповед за изпълнение № 2788/25.01.2023 г., като бъде разпоредено длъжникът да заплати на заявителя разноски за производството за платено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от съобщението.

Определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____